

[Ole Vig Jensen]

Venstre synes ikke var nødvendigt. I øvrigt er pengene ikke til stede, og derfor tegner der sig på ny et underskud på statsbudgettet. Hvis pengene havde været til stede, havde vi hellere villet bruge dem til investering i uddannelse.

Det Radikale Venstres forslag går ind for en finansiering via såvel staten som arbejdsmarkedets parter. Jeg vil allerede nu sige til arbejdsministeren, at da vi gennemførte 10-punktsprogrammet, var begge parter jo helt opmærksom på, at den del af det, der knytter sig til finansiering fra arbejdsmarkedet, forudsætter forhandling og aftaler. Men jeg ville blive forundret, hvis ikke arbejdsmarkedets parter og regeringen på sit felt ville tilskynde til, at nogle af de ting, som man i fremtidens forhandlinger på arbejdsmarkedet kunne koncentrere sig om, bl.a. var at afsætte midler til folks efter- og videreuddannelse.

I hvert fald ved vi allerede i dag, at der stort set ikke er grundlag for at fremføre fortsatte krav om højere løn og øget fritid, altså nedsat arbejdstid.

Skal man have noget konstruktivt ud af de forhandlinger, som nu engang skal foregå og helst løses ved frivillige aftaler, så er det dog rigtigt at inddrage uddannelsesperspektivet. Jeg savner et synspunkt fra regeringen på det felt.

Det Radikale Venstres forslag prioriterer dem, der uddannelsesmæssigt er dårligst udrustet, som har en utilstrækkelig uddannelse. Vi er helt opmærksom på, at der ikke bliver penge til det hele, derfor må der prioriteres. Og vi har som sagt prioriteret først folk med en kort, men utilstrækkelig uddannelse, som måske står over for at miste deres arbejde, som har en livssituation, der gør det vanskeligt – under alle omstændigheder måske – at klare sig eller at komme i arbejde. 50 mio. kr. er ikke mange penge i 1988, men det er en udmærket begyndelse, og vort udgangspunkt er jo altså, at staten fortsat skal finansiere en del, men at hovedparten af midlerne må forventes at komme fra arbejdsmarkedets parter.

Vi har allerede gjort erfaringer med uddannelsernes indhold og tilrettelæggelse og behovet for at forny uddannelserne. Vi har haft en lang række forsøg og udviklingsarbejder, der i særlig grad har knyttet sig til det almene og folkeoplysende, men af hvilke vi allerede nu kan udlede, at der er behov for at gå utraditionelt til

værks og at tage lærebegrebet op til overvejelse og skabe, om man vil, et nyt undervisningsbegreb.

Skal vi give muligheder for uddannelse til folk, som er fremmede over for at modtage uddannelse, må vi gå andre veje, og det bliver nødvendigt, hvis man skal tro på – og det gør jeg såmænd – regeringens forestilling om, at vi i løbet af de næste 3-4 år skulle kunne få mellem 60.000 og 70.000 nye i beskæftigelse. Den opgave lykkes jo ikke, medmindre vi prioriterer uddannelsessiden meget højt, og derfor synes jeg, at regeringspartierne – vi kan vel næppe forvente det i dag, men under udvalgsarbejdet – skal tage disse perspektiver med i deres overvejelser.

Jeg har i øvrigt noteret mig, at med de indtil nu faldne udtalelser vil det formentlig være muligt at tilvejebringe et flertal om udformning af en fremtidig lovgivning på området, der sikrer uddannelsesret og voksenuddannelsesstøtte. Om de 3 partier, der umiddelbart har tilkendegivet sig, kan blive enige, må tiden jo vise. Jeg synes regeringen og sagen i øvrigt, vil være tjent med, at vi søger det bredest mulige flertal. Men det er ikke på forhånd givet, at de overensstemmelser, der trods alt er i de fem forslag, som her er fremsat, vil kunne medføre, at vi kan nå til enighed. Vi er indstillet på at prøve. Vi er endda indstillet på, at dette skal blive til virkelighed i 1988. Og med den indstilling går vi til arbejdet, når udvalget begynder sin virksomhed.

Behnke (FP):

Jeg er såmænd meget tilfreds med, at de her fem forslag behandles under ét, så slipper vi for at skulle behandle dette skrækindjagende emne i længere tid end højst nødvendigt.

Disse forslag vidner om en total mangel på forståelse for landets alvorlige situation, en mangel på forståelse, som de tre partier i fællesskab udviser. Havde vi levet i et Danmark med overskud, et Danmark uden grænser for, hvad der kunne bruges penge til, så havde forslagene selvfølgelig været velegnet til debat, men måske heller ikke mere.

Men i vores nuværende situation er det næsten til at græde over, at der er så lidt forståelse for, hvor alvorligt vor nation rent faktisk har det. Vi har et årligt underskud i forhold til udlandet, der svarer til ca. 2 milliarder arbejdstimer. Hvis vi sætter alle de nuværende 250.000